

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 5222/96

כבוד הרשמת א' אפעל-גבאי	בפני :
הוועדה מקומית לתכנון ולבניה חדרה	המבקשת :
נגד	
1. אילנה עדיפו	המשיבים :
2. דפנה עדיפו	
	3. ערן עדיפו
	4. הועדה
המחוזית לתכנון ולבניה מחוז חיפה בקשה להארכת מועד להפקדת ערבון	
עו"ד נתן מאיר	בשם המבקשת :
עו"ד משה י. קמר	בשם המשיב :

החלטה

המבקשת איחרה בהפקדת הערבון במשך כתשעה חודשים. עתה הגישה בקשה להארכת המועד להפקדת הערבון. אין בבקשה כל הסבר מה ארע בעת האחרונה שגרם לבאת-כוח המבקשת לגלות את דבר אי הפקדת הערבון במועד. כל שנאמר בבקשה הוא, כי ההודעה על קביעת גובה הערבון איננה נמצאת בידי באת-כוח המבקשת, וכי ככל הנראה "אבדה במשרד או שהמזכירה מתוך שיקול דעת מוטעה שלה, לא העבירה את ההודעה". המדובר במיקרה זה באיחור גדול ביותר בהפקדת הערבון. למעשה, המדובר בערעור שהוגש לפני כשנה, ומאז הגשתו לא טרחו מגישיו להתעניין בו. אכן, מקום שמתבקשת הארכת מועד שנקבע על ידי בית המשפט אין צורך בהוכחת טעם מיוחד, אך יש צורך בהסבר סביר המתקבל על הדעת, קל וחומר מקום שמשך האיחור הוא כה גדול. בעניינינו, אין בפי המבקשת כל הסבר זולת האמירה הסתמית בדבר אובדן או טעות של מאן דהוא. לא ניתן לבחון סבירותו של ההסבר שניתן, שכן לא הובא הסבר כלל. כל שנטען הוא כי קיימת השערה בדבר אובדן או טעות, ובאמצעותה מבקשים לפרוק את העול הכבד שהאיחור הממושך הטיל על כתפי המבקשת. איני סבורה, כי ניתן להעתר לבקשה במיקרה זה רק על יסוד השימוש במילות קסם, כביכול, בדבר אובדן או טעות. אלה אינן יכולות להועיל ואינן יכולות לבוא במקום הסבר מפורט בדבר נסיבות האיחור.

אשר על כן החלטתי לדחות את הבקשה. הערעור נדחה על פי תקנה 431 לתקנות סדר

הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, מחמת אי הפקדת ערבון.
אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ד בסיון תשנ"ז (29.6.97).
נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח